

HỒI 6

THÁM HIỂM NHÀ HOANG

Nghi vấn về "lãnh tiễn" dồn dập nổi lên, không khí khủng bố bao phủ nặng nề...

Ngay lúc đó, xê về phía trước chợt nghe văng vẳng tiếng ca:

"Trăng lạnh rọi mờ hoang...

Khuyên hãy ngăn lòng dục...

Thành Tất Dương ai đến...

Sẽ thành kẻ mờ hoang... "

Nhất Tiểu Phật gầm lên:

- Đuổi theo!

Tiếng ca thoát trước thoát sau, chợt trái chợt phải, khi rõ ràng lúc văng vẳng không làm sao định hướng để đuổi theo... Nhất Tiểu Phật phóng mình lên rồi lại cũng đứng y một chỗ, đảo mắt nhìn đảo đảo...

Cô bé chợt òa khóc, đưa tay chỉ về phía xa xa:

- Quý... Cha ơi, có quý... Nó hiện ra rồi biến mất!...

Người miệng rộng dỗ con:

- Nín, đừng khóc con. Làm gì có quý!

Miệng tuy nói thế, nhưng mắt hẳn lại vẫn cứ khẽ liếc theo tay đưa bé...

Nhưng bóng tối mênh mang, tuyết trắng rợp trời, chỉ có gió bay phàn phật...

Không một ai thấy gì cả, nhưng linh cảm ai cũng tưởng chừng trong bóng tối dày đặc ấy, lảng vảng bóng tử thần!

Người miệng rộng vẫn ôm con dỗ ngọt:

- Đinh Đinh nín đi con. Không có đâu. Làm gì có quý!

Cô bé Đinh Đinh vẫn lăm lăm lét nhìn bốn phía, tay thì ôm chặt lấy cha...

Quần hào gần như nín thở, ai cũng nghe lạnh gáy, ai cũng cảm thấy thần chết đang thủ sẵn cây cung trong xó tối, chỉ cần "tách" một tiếng là kết liễu không biết bao nhiêu sinh mạng!

Thật lâu, Nhất Tiểu Phật vùng cười thật lớn:

- Cái thứ giả thần giả quý ấy chỉ hù được cô bé chứ bản tằng thì đừng hòng. Đi, ai có đủ can đảm thì cùng đi với ta, lột mặt nạ bọn người hiểm ác này!

Vương Nhị Ma thấp giọng đùa:

- Còn bằng như ai không dám đi, thì nên đưa em bé này trở về khách điếm, để khỏi bị khóc nhé!

Người miệng rộng trao con cho vợ:

- Em đưa con về!

Người thiếu phụ mặt sọc lắc đầu quây quây:

- Không, anh đưa con về, để em đi cho!

Cô bé Đinh Đinh lại khóc ré lên:

- Không... Con hông chịu... Cha mẹ hãy cùng về với con...

Vốn là người tính nóng như lửa đốt, nhưng lại quá cưng con, người miệng rộng cứ đứng lẳng lẳng tặc lưỡi, khó bề tiến thối.

Trầm Lãng bước lại gần, dịu giọng:

- Xin nhị vị hãy đưa tiểu muội về, chuyện này chưa phải là quá lớn, không nên để tiểu muội sợ sệt...

Hai vợ chồng khẽ liếc chàng bằng tia mắt cảm tình...

Cô bé Đinh Đinh kêu lên:

- Không... Vị... thúc thúc cũng về đi...

Trầm Lãng cầm tay cô bé mỉm cười!

Người thiếu phụ mặt sọc thở ra:

- Thôi theo ý kiến của huynh đài, chúng ta về đi thôi.

Và nàng vụt lừ mắt nhìn về phía Vương Nhị Ma:

- Bằng ai có tưởng vợ chồng ta sợ thì... thì...

Nàng chắm câu nói bằng một cái vẫy tay...

Rắc!...

Chiếc ống điếu của Vương Nhị Ma vụt gãy làm đôi rớt xuống đất, người thiếu phụ dặt tay chồng con đi thẳng...

Đọc ngang Nam Bắc mấy mươi năm, chưa từng một ai dám đụng tới cái tẩu thuốc của mình, bây giờ bị một người thiếu phụ bẻ gãy ống điếu, Vương Nhị Ma tức gần ói máu, đứng chết trân một chỗ!

Quần hào cũng giật mình...

Nhất Tiêu Phật gật gù lia lịa:

- Nhanh, nhanh lắm, suốt bốn mươi năm nay bản tăng chỉ gặp một hai người như thế mà thôi.

Vương Nhị Ma tỉnh hồn cười gượng:

- Đó chỉ là một lối lệ tay, nếu không nghĩ nàng chỉ là một người đàn bà thì... thì...

Lão lấp bắp hỏi lâu rồi lại nín luôn...

Trầm Lãng gật đầu mỉm cười:

- Phải, chỉ lệ tay thôi, nhưng cũng thật hiểm có!

Vương Nhị Ma oán thầu xương, lão gằn gằn:

- Thì chỉ lệ tay thôi chứ gì nữa?

Trầm Lãng vẫn cười và chỉ xuống đất:

- Đại nhân hãy xem kia!

Vương Nhị Ma cúi đầu xuống mới hay rằng chiếc ống điều không những chỉ gãy làm đôi, mà còn bị lút xuống đất chỉ còn lại như hai gốc cây bị dao chém tiện ngang mặt đất!

Nên biết rằng tuyết phủ nhiều ngày, mặt đất đã đóng lại cứng như đá, thế mà chỉ một cái phẩy tay nhẹ, người thiếu phụ đã làm cho chiếc ống điều tuy bị gãy đôi nhưng cũng còn dài cả thước lút xuống đất một cách dễ dàng, và nhất là lút bằng mặt đất thì quả là kinh lực vừa mạnh mà lại vừa vô cùng chính xác!

Vương Nhị Ma tháo mồ hôi:

- A à... Khá, khá thật!

Nhất Tiểu Phật trầm ngâm:

- Hai vợ chồng người này có hơi lạ đấy...

Nhưng rồi lão lại bật cười:

- Mà chúng ta bàn mãi về họ hay là đuổi theo vụ kia chứ?

Vương Nhị Ma chụp lấy cơ hội khóa lấp:

- Phải, phải, chúng ta mau đuổi theo...

Nhất Tiểu Phật ngó Trầm Lãng:

- Chẳng hay công tử có cùng đuổi theo chẳng?

Dòm quanh không thấy Chu Thất Thất và Hỏa Hải Nhi theo đến, Trầm Lãng cau mày nhưng cũng nói xuôi:

- Vâng, theo thì theo!

Đám người trong đám gận như thù địch, nhưng bây giờ trước một vấn đề dữ dội, họ chợt trở nên thân thiết với nhau.

Họ cùng đi sát bên nhau, cùng nhau bàn tán rồi nhắm phía Bắc thành Tất Dương đi riết...

Tuy khinh công cao thấp khác nhau nhưng không ai thi triển hết lòng nên khó mà phân biệt...

Dẫn đầu là Nhất Tiểu Phật kể là "Tý Ngọ Thôi Hồn" Mạc Hy, Trầm Lăng thì không mau không chậm.

Vương Nhị Ma và Tiêu Mộ Vân theo sát Trầm Lăng còn Thiết Thắng Long lại có phần sa sút.

"Trại Ôn Hầu" Tôn Thông và "Ngân Hoa Tiêu" Thắng Vinh đi sau nữa, nhưng họ vừa đi vừa nói chuyện xem chừng cũng chưa dùng hết sức.

"Bát Tuyệt Song Đan" Bành Lập lướt lên cười nói:

- Nay, hai cha con Hoàng Hóa Hồ tưởng đâu là khó không về cũng chẳng hơn gì Vạn Sự Thông, họ nín lặng rút êm hết. Thật chẳng ra cái thể thống gì cả!

Thắng Vinh mỉm cười không nói...

Tôn Thông hỏi:

- Đằng sau không còn ai nữa à?

Bành Lập nói:

- Còn tên "Hàn Địa Vô Hoàn" Lý Bá nhưng rút lại sau xa lắm, con người ấy võ công không phải yếu, chỉ hiểm khinh công chậm quá...

Bành Lập nói chưa dứt chợt nghe phía sau một tiếng rú vọng lên, một tiếng rú nghe quen thuộc...

Bành Lập hoảng hốt:

- Lý Bá!...

Quần hào biến sắc, không ai lên tiếng mà cùng quay trở lại...

Nhất Tiểu Phật gầm lên:

- Ai có gì thủ ra tay món ấy, có mình dùng mình, có ám dùng ám, cứ thấy bóng là cứ việc thẳng tay, mau!

Tiếng "chỉ huy" của Nhất Tiểu Phật còn lại nhai thì quần hào đã quay trở lại khá xa và trước mắt đã thấy một bóng người nằm co dưới đất.

Nhưng tuyệt nhiên bốn bên im lìm không có một bóng người thấp thoáng. Tôn Thông, Thắng Vinh dợm xông tới, nhưng Nhất Tiểu Phật đã quát lên:

- Đứng lại, đốt lửa lên, xem dấu cho rõ!

Tôn Thông và Thắng Vinh giật mình đứng lại. Cả hai thầm phục lão hòa thượng coi lỗ mãng, thế mà kinh nghiệm lâm trận lại hơn người.

Ba người trong bọn đánh lửa đốt đuốc, cũng may, họ lại có được một "Đu Hoa Phong" Tiêu Mộ Vân vốn là tay chuyên viêng nhà giàu trong đêm tối, cho nên việc đánh lửa thấp đuốc trở thành món độc môn chỉ sau tiếng hô là ánh lửa đã lập lòe.

Nhận rõ ra kẻ nằm co dưới đất đúng là "Hàn Địa Vô Hoan" Lý Bá, phía trước phía sau ông ta đều có một hàng dấu chân, nhưng hai bên thì phẳng bằng không có gì cả.

Nhất Tiểu Phật căn dặn:

- Mọi người tự nhận lấy dấu chân của mình đi!

Thắng Vinh chỉ trước nhất:

- Đây, dấu chân của tôi.

Vừa nói vừa gạch làm dấu...

Chỉ trong giây lát mọi người đều nhận ra dấu chân mình và bây giờ Bành Lập mới thấy dấu chân của mình lún sâu hơn hết, chứng tỏ khinh công yếu hơn hết, ông ta đỏ mặt thẹn thù. Nhưng mọi người đều cảm thấy đây là một việc quan hệ, cho nên không một ai nghĩ đến việc so sánh hơn kém ấy.

Mọi người rọi đuốc nhìn kỹ thì thấy có một dấu khác thật mờ, nếu không chú ý sẽ khó lòng thấy được. Dấu đó là dấu giày bện cỏ. Và chính là dấu của Nhất Tiểu Phật.

Nhưng ông ta chợt thắc mắc, đưa mắt nhìn về phía Trầm Lãng:

- Còn dấu của vị công tử này đâu?

Trầm Lãng mỉm cười:

- Có lẽ tại hạ ốm quá, mình nhẹ nên bước đi mau bị lấp!

Ai cũng biết đó là một câu khiêm nhượng, và đồng thời ai cũng kinh dị trước một con người tuổi trẻ, xem có vẻ vẫn nhược thư sinh, thế mà khinh công lại đến mức cao tột lạ thường như thế!...

Họ bắt đầu tỏ ra sự hoài nghi, họ hoài nghi vô cùng, họ hoài nghi lai lịch của người thiếu niên mà chỉ mấy phút trước đây họ xem chẳng có ra gì...

Nhất Tiểu Phật cười sáng khoái:

- Chân tướng cuối cùng phải lộ, công tử đây bản lĩnh quá đấy nhé!

Nhưng ông ta bỗng nín cười và nghiêm giọng:

- Bốn bên không có dấu nào lạ nữa, cũng không có vết tích gì chứng tỏ nơi đây có xảy ra chiến đấu, như vậy nghĩa là Lý Bá cũng bị ám khí, xin các vị chú ý xem thật kỹ!

Hai người đỡ xác họ Lý dậy. Da thịt vẫn y như những nạn nhân trước, cũng sung húp tím bầm...

Dở ngực ra xem, cũng như những người đã chết rồi, cũng một vết thương như dấu tên bắn, vết thương cũng chảy ra một thứ nước đen nhòn và cũng không có ám khí gì lưu lại!

Quần hào đưa mắt nhìn nhau, người này nghe được tiếng tim đập của người kia dồn dập...

Mạc Hy run giọng:

- Thứ... thứ ám khí này chẳng lẽ quả thật là thứ nhân gian không có... hay là ám khí là thứ tan hòa trong máu?

Điều nên biết là ngoài vết thương độc nhất đó, toàn thân không có vết tích gì khác nữa, vì Lý Bá té ngã sấp nếu muốn lấy ám khí ra nhất định phải có dấu vết khác nữa. Bằng không thì không tài nào lấy được!

Tất cả nghĩ gẩn nát óc, không ai tìm được manh mối khả dĩ phăng dò.

Tuyệt càng rơi, người càng lạnh. Bành Lập run run:

- Chẳng lẽ đây là loại vô hình kiếm khí?...

Nhất Tiểu Phật bật cười:

- Bộ nằm mơ sao chứ?

Bành Lập muốn nói gì thêm nữa, nhưng bất gặp thái độ của nhà sư làm ông ta nín luôn...

Đôi mắt Nhất Tiểu Phật bắn ra từng tia uất khí. Ông vụt cởi phăng chiếc áo ném trên mặt đất và mặc dù giữa trời khuya tuyết đổ, nhưng toàn thân ông ta hơi nóng bốc lên hừng hừng...

Cúi xuống lượm chiếc áo xé ra từng mảnh, Nhất Tiểu Phật buộc chặt cổ tay, bấp chân, thắt xiết ngang eo bụng, gân cốt ông vụt nổi lên cuộn cuộn...

Đôi mắt sáng quắc của ông ta nhìn khắp mọi người:

- Ai cần giữ tính mạng thì nên trở lại, ai đi thì hãy xem như không có vấn đề sống chết!

Bành Lập vẫn run run: - Đi... đi đâu?

Nhất Tiểu Phật cất giọng cười ngạo nghễ:

- Ngoài cái hang quỷ giết người ấy thì còn có đi đâu!

Và ông ta vụt quát to:

- Phải phá nát cái hang quỷ đó, ai có đảm lược xin cùng đi với bản tăng!

Rồi không đợi ai hưởng ứng ông ta lao mình tới trước.

Là những kẻ không kém bầu máu nóng. Thắng Vinh, Tôn Thông, Mạc Hy, Thiết Thắng Long, Tiêu Mộ Vân và Vương Nhị Ma không cần suy nghĩ, tung mình bám sát theo sau...

Liếc thấy Trầm Lãng còn đứng lại, Bành Lập gượng cười:

- Tại hạ và Lý Bá có chỗ giao tình, không nỡ để cho thi thể bộc lộ giữa đồng... Mai táng người cho trọn tình bạn rồi tại hạ sẽ theo sau.

Trầm Lãng mỉm cười, nhưng khi Bành Lập liếc lên lần nữa thì bóng chàng chỉ còn là một chấm mờ ở xa xa...

Bành Lập thở phào như trút xong gánh nặng, và không nhìn lại thi thể Lý Bá lần nào nữa, ông ta co giò phóng một nước luôn về khách điếm.

Chỉ trong thoáng mắt, Trầm Lãng đã bắt kịp bọn người đi trước nhưng chàng không vượt qua mặt họ, cứ âm thầm đi ở sau cùng.

Chàng nghĩ rằng cứ theo lệ trước thì lần này "lãnh tiền" sẽ nhắm đúng vào chàng. Chàng bậm bụng cười thầm, không biết hành động "săn sàng" của mình có phăng được mỗi dây, hay là đi vào con đường... tịt tịt!

Nhưng trái hẳn ý liệu, lần này đúng là "thượng lộ bình an". Tất cả lia Tất Dương khá xa, có lẽ sắp đến vùng "hang quỷ".

Trầm Lãng thờ dài thất vọng, nhưng thỉnh linh Nhất Tiểu Phật vụt quất lên và Mạc Hy cũng cất tiếng kêu kinh dị, đoàn người náo loạn...

Nhất Tiểu Phật nổi nóng cười um:

- Mẹ nó, có giỏi thì xuất hiện ra với bản tăng đây, chuyện gì lại co đầu rút cổ làm yêu quỷ. Súc sinh!

Trầm Lãng cau mày nhún mình lao tới trước, thấy mọi người quây quần một chỗ, Nhất Tiểu Phật tay cầm một mảnh vải trắng, miệng thì mắng vãi mà bốn bên vẫn không thấy một bóng nào...

Trầm Lãng bước lên hỏi:

- Chuyện chi thế?

- Xem đây này!

Nhất Tiểu Phật trao mảnh vải trắng. Trầm Lãng tiếp lấy, dưới ánh sáng mờ mờ của trời khuya, chàng thấy hàng chữ đỏ au như máu:

- "Xin khuyên các vị hãy quay trở lại, thêm một bước nữa ăn năn không kịp!"

Trầm Lãng thấp giọng:

- Vật này ở đâu tới?

Giọng Nhất Tiểu Phật vẫn còn giận dữ:

- Vừa đến nơi này, bản tăng chợt thấy trước mặt tuyết đọng thành một vũng lớn trắng xóa, và đồng nước ấy vụt bắn vọt tới trước mặt bản tăng. Bản tăng thấp thoáng thấy trong sương mù có một bóng người, bản tăng khoát tay đổi kháng, thì ra... thì ra chụp được nó là mảnh vải này!

Trầm Lãng cau mày:

- Thế còn người ấy đâu? Tại sao không đuổi theo?

Nhất Tiểu Phật lắc đầu:

- Cái bóng đó gọi là người thì cũng không phải, vì cái bóng nhỏ ngắn ngủn như một con chồn cáo lớn thì giống hơn. Bởi vì khi nó nằm phục ở đây thì không thấy, mãi đến khi nó động dậy mới thấy bóng, nhưng chỉ thoáng qua rồi lại mất liền...

Trầm Lãng cắn môi suy nghĩ...

Tại sao lối này lại giống "Ngũ Sắc Hộ Thân Chương Nhân Pháp" một cách trong "Thiên Ma Mê Tung Thuật" của Hoa Nhị Tiên quá! Mà cả đến hình dáng lại cũng nhỏ thó ngắn ngủn! Quả là một chuyện trùng hợp hơi có vẻ dị kỳ.

Nhất Tiểu Phật thấy Trầm Lãng lặng thinh bèn nói:

- Công tử không cần suy nghĩ gì cả, bất luận nó dở trò gì cũng không làm bản tăng sợ đâu. Bây giờ đề nghị công tử cùng bản tăng mở đường. Còn Mạc huynh và Thắng huynh đoạn hậu đi!

Trầm Lãng gật đầu:

- Đi!

Rõ ràng tình thế không còn lui được nữa, tuy có người hơi ngán nhưng tất cả đều phóng tới.

Thấp thoáng phía trước dạng núi đã hiện chập chờn, quần hào cùng đi tới nhưng ai cũng phập phồng, không biết nơi "hang quỷ" đang dàn sẵn trò gì. Không biết nơi đó có vật gì quý giá, nhưng trong lòng mọi người bây giờ không một ai cảm thấy chút gì ham muốn, vì họ đều thấy vấn đề càng lúc càng kỳ dị, chứng tỏ nhiều quan hệ đến võ lâm an nguy, chứ không phải đơn thuần là một vấn đề về lợi ích riêng tư gì cả!

Mọi người đang đi tới, chợt nghe phía trước có tiếng cười vọng chói tay: - Các vị bây giờ mới tới đây ư?

Quần hào rúng động dừng phất lại...

Không dám quay đầu dòm lại, cũng không dám thở mạnh hơi, Bành Lập cầm đầu chạy riết một hơi về tới khách điếm.

Nơi đây, bây giờ lại trở nên huyền ảo dị thường.

Có nhiều người loáng thoáng bên ngoài y như đang lo khiêng kẻ bị thương...

Có nhiều tiếng xì xào: à... lại mười người nữa...

Bành Lập không dám ngăn cấm, cũng không dám nghe, lén về phòng của mình xô cửa và cẩn thận gài then lại, thở phào lẩm bầm:

- Ý, may mà sống được... bây giờ vàng cũng chẳng ham...

Nhưng Bành Lập bỗng giật mình...

Không phải, không phải rồi! Phòng mình sao lại có đèn? Họ Bành đảo mắt nhìn quanh và bỗng rụng rời, hai chân run lập cập...

Ngay giữa phòng, một người mặc áo màu trong xám. áo đã dài lệt bệt mà tóc lại bỏ cũng bỏ dài xấp xỏa nhưng vì ngồi day mặt vào trong nên Bành Lập chỉ thấy nội phía lưng...

Dưới ánh đèn mập mờ, bóng người ngồi y như một bóng yêu tinh...

Bành Lập nắm chặt hai tay lấp bắp:

- Bằng... bằng hữu là... là ai?

Người áo xám ngồi bất động, chậm rãi kéo dài từng tiếng:

- Trăng... lạnh... rọi... mờ... hoang...

Hai chân Bành Lập y như không còn gân cốt, cả thân mình tuột dần từ vách cửa, rụng bộp xuống đất như một bao thịt không xương...

Người áo xám cười hai tiếng khô khốc:

- Sợ chết à? Muốn được yên để trở về nhà à?

Hai hàm răng Bành Lập khua lớp cốp:

- Tôi... tôi muốn...

Người áo xám cười the thé:

- Thành Tất Dương ai đến, sẽ... thành kẻ... mờ... hoang!

Như một con thú biết trước giờ sắp chết, Bành Lập gom tận lực bình sinh phóng tới, chập cả hai tay giáng xuống đỉnh đầu người áo xám.

Vừa phóng tới, Bành Lập vừa hét lên:

- Quỷ ta cũng giết!

Không quay đầu lại, người áo xám phát ngược tay áo rộng...

Như một câu gió thốc, Bành Lập vừa kịp rùng mình thì đã lộn ngược ra sau đội vào vách cửa, máu rỉ ra khóe miệng!

Người áo xám lạnh lùng:

- Hừ, sức người mà lại dám ăn thua với quỷ chứ?

Bành Lập nằm co sát vách, tay chân run bắn như thằn lằn đứt đuôi...

Người áo xám gần từng tiếng:

- Muốn chết hay muốn sống?

Bành Lập há miệng tâng hoạc mà nói không ra tiếng...

Người áo xám gắt lên:

- Nói mau!

- O... Dạ... tôi... muốn... sống!

Giọng nói Bành Lập nghe như thụt lưỡi.

Người áo xám gật đầu, giọng lạnh như băng:

- Muốn sống hãy y theo lệnh ta...

Quần hào lặng im chăm mắt nhìn về phía trước. Tiếng hỏi quả là giọng người, nhưng ai nghe cũng cảm thấy như tiếng quỷ kêu...

Thiết Thắng Long không cử động thân mình, nhưng đôi chân tự nhiên nhích lằn ra phía sau...

Tiêu Mộ Vân cảm nghe như hai chân yếu xịu, đánh lập cập liên hồi...

Nhất Tiểu Phật gầm lên:

- Kẻ nào! Ra mặt ngay đi!

Từ trong bóng tối mập mờ, hiện ra một bóng người trắng toát...

Bóng trắng di động, nhưng từ đầu đến chân cứng như xác chết, chân không thấy nhấc co lên, mà hình cũng không uốn éo như dáng đi của người thường...

Bóng đó trắng, chân lại lơ lửng trên mặt đất, cánh tay áo cứ che ngang trước mặt lò xoà, y như một u hồn lãng đảng chứ không phải người đi...

Quần hào chột nghe cổ họng mình khô khốc, tay chân lạnh ngắt mà mình lại rịn mồ hôi. Họ thấy rõ ràng gặp quỷ!

Nhất Tiểu Phật là con người dạn nhất, bây giờ cũng cảm thấy bóng đó quả đúng là người từ một địa đi lên.

Nhưng ông ta vụt gầm lên:

- Chết!...

Tiếng "chết" kéo dài theo thân ảnh tung lên, hai cánh tay hộ pháp của Nhất Tiểu Phật nhắm bóng trắng vù vù tới...

Từ chiếc bóng trắng phát ra một chuỗi cười the thé, và vụt nhấc bổng lên lui ngược ra sau...

Nhất Tiểu Phật rùng mình, nhưng ông ta lại vận toàn lực lao tới nữa.

Từ phía sau hơi gió ủa tới, Trâm Lăng lướt lên cản trước mặt Nhất Tiểu Phật và gắt lên:

- Chu Thất Thất, đùa chi mà lạ vậy?

Bóng trắng vụt sặc cười, buông tay áo rộng. Quần hào trông rõ đúng là cô gái mặt hoa răng rỡ, và dưới chân nàng vụt có tiếng reo:

- Trầm đại ca giỏi quá hé!

Hòa hài nhi cười hi hi chạy lên, và bóng trắng Chu Thất Thất tụt xuống đứng trên mặt đất!

Thì ra nãy giờ cậu bé ôm lấy chân chị đưa lên, và sờ dĩ bóng trắng Chu Thất Thất di động khỏi mặt đất và thân hình không bị uốn éo là vì cậu bé đi chứ không phải cô đi. Nhưng vì đêm tối, cậu lại mặc đồ đỏ, với lại bị bóng trắng của Chu Thất Thất át đi làm cho không ai thấy nữa, chỉ trừ Trầm Lãng.

Nhất Tiểu Phật dờ khóc dờ cười, dậm cẳng:

- Cô nương và cậu bé thật là ác!

Hòa Hải Nhi cười khi:

- Đại hòa thượng thật là gan cùng mình. Quý thật gặp ngài chắc cũng phải chạy té!

Thấy mặt chú bé y như là hạp nhãn, Nhất Tiểu Phật cười ha hả:

- Bàn tăng là thầy chùa trị quỷ mà!

Chuyện thật đáng giận, nhưng chú bé đối với Nhất Tiểu Phật gần như "hạp" quá, nên nhà sư đã không giận mà lại còn vui, ông quay qua Trầm Lãng:

- Hai chị em này vui quá, bàn tăng thích cậu bé lắm, công tử đừng giận nhé!

Chu Thất Thất háy ngang:

- Hấn mà dám giận, hấn làm lòi đuôi tụi này, tụi này không giận thì thôi chứ!

Nhất Tiểu Phật vỗ tay:

- Phải rồi, công tử không giận đâu, nhưng ai làm công tử phát giận được, kẻ ấy kẻ là giỏi lắm!

Chu Thất Thất lườm lườm, thúc Trầm Lãng một cùi chỏ và ngắt nhỏ:

- Đồ thứ người đá!

Sự xuất hiện của hai chị em Hòa Hải Nhi làm cho tình hình căng thẳng tiêu mất. Quần hào y như từ ác mộng tỉnh dậy thấy ban ngày. Không khí trước hang quỷ giữa đêm khuya bây giờ không còn rùng rợn nữa.

Trầm Lãng hỏi Chu Thất Thất:

- Hai người làm sao đến đây? Có vào xem quỷ chưa?

Và chàng thấp giọng hỏi luôn:

- Có gặp Hoa lão bà không?

Chu Thất Thất nguýt chàng:

- Xí, hỏi người ta mà y như là hỏi tội!

Trầm Lãng gắt:

- Thôi, chuyện không có lộn xộn, nói cho các vị đây nghe đi!

Chu Thất Thất háy một cái nữa mới nói:

- Lúc mấy người bạn xem xét thi thể những người chết thì chúng tôi tới. Nhưng chúng tôi tránh ra và đi luôn đến đây. Đã vào rồi nhưng tôi quá mà không có thuốc, phần thì cậu Bát lại sợ run. Tôi thì không sợ, nhưng ngại cậu ấy sợ quá sinh bệnh nên trở ra đây...

Hỏa Hải Nhi quẹt quẹt lên má:

- Ê, lêu lêu, ai sợ? Nói hồng mắc cỡ! Xí, cứ nắm tay người ta run lấy bầy mà bây giờ nói...

Chu Thất Thất dậm chân la át:

- Câm, quý! Nói nữa vả miệng bây giờ!

Hỏa Hải Nhi chu mỏ:

- Ai biểu nói tôi...

Ngay lúc ấy chợt nghe trong bìa núi có tiếng rú thất thanh. Tiếng rú tuy không lớn, nhưng trời khuya im lặng nghe lồng lộng. Và cuối cùng tiếng la y như bị nghẹt và một bóng người lão đảo chạy ra...

Vừa thấy quần hào, bóng người đó khựng lại lấy tay chỉ chỉ nhưng nói không ra tiếng và từ từ quy xuống...

Quần hào hoảng hồn đứng yên không nhúc nhích...

Trầm Lãng xông lên đỡ lấy nạn nhân:

- Huynh đài, tỉnh lại, tỉnh lại...

Được Trầm Lãng lấy tay ấn vào huyệt đạo, nạn nhân từ từ hé mắt nhận ra Thiết Thắng Long, nạn nhân hé miệng thì thào:

- Thiết... Thiết huynh...

Thiết Thắng Long chồm tới:

- Công tử có nhận thấy không?

Trầm Lãng gật đầu...

Chu Thất Thất lại nguýt:

- Nhận thấy cái gì? Nói nghe!

Trầm Lãng nói bằng một giọng thản nhiên:

- Tử Sát Thủ!

Chu Thất Thất trợn tròn đôi mắt:

- Tử Sát Thủ? Thật à?

Nhất Tiêu Phật gật đầu:

- Rõ ràng lắm. Gần năm mươi năm trước, võ lâm có ngón chưởng này. Nhưng ngoài ba người: Tái Thượng Thần Long, Độc Thủ Sư Hồn và Yếu Mạng Thần Cái thì không còn một ai có chưởng này.

Mạc Hy nói:

- Nhưng... nhưng ba vị ấy đều chết cả rồi mà!

Nhất Tiêu Phật gật đầu:

- Phải, chết cả rồi!

Người chết mà dấu chưởng có đây. Vấn đề lại bắt đầu gọi lên không khí... ma quỷ. Quần hào không cố ý, nhưng chân mỗi người như tự động nhích lại gần nhau...

Liếc thấy tình hình, Chu Thất Thất sặc cười:

- Ái chà, nghe nói điều đó sao mà bắt nổi da gà... Có lẽ ba u hồn của ba vị võ lâm tiền bối từ dưới huyết mà trỗi lên đánh chết vị Tiên Lâm này!

Không nghe ai lên tiếng, Chu Thất Thất nhìn quanh thấy mặt người nào người nấy xanh mét, làm cho tiếng cười của nàng nhẹ dần rồi im bật... Và nàng cũng bỗng nghe da mình rờn rợn...